

РЕШЕНИЕ

№ 782

гр. В. 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В. 19 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Теодора К. Кирякова
като разгледа докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело № 20213110117665 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 **срещу** „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 262 КТ, чл. чл.224 КТ и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите както следва: **7719,08лева** /след допуснатото изменение по реда на чл.214 ГПК в о.с.з./, представляваща дължимото възнаграждение за положен извънреден труд и лихва за забава в размер на **425,65лева** /след допуснатото изменение по реда на чл.214 ГПК в о.с.з./ за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г., на основание чл. 262 КТ вр. чл. 86 ЗЗД; **246лева** /след допуснатото изменение по реда на чл.214 ГПК в о.с.з./ за полагаща се храна, за отработени общо 125смени и лихва за забава в размер на **13,69лева** /след допуснатото изменение по реда на чл.214 ГПК в о.с.з./ за периода от 01.01.2021г. - 12.07.2021г., на основание чл. 285 КТ вр. чл. 86 ЗЗД; **163лева**, представляваща обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск, ведно със законна лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба - 09.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Прието е за съвместно разглеждане направеното в условията на евентуалност **възражение за съдебно прихващане** на вземанията на ищеца, предмет на настоящата искова претенция с насрещно вземане на ответното дружество за сумата от 260,40лв. - за получени работно облекло и обувки, на основание чл. 296, ал.1 от КТ и чл. 52, ал.1, т.5 от ЗЧОД.

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения:

Твърди, че е работил в ответното дружество в периода от 22.12.2020г. до 12.07.2021г. на длъжност „охранител“ невъоръжена охрана. Място на работа бил обект „Морски и Пристанищен център „Логикорп“, находящ се в гр.Девня, с работно време съгласно сключен трудов договор - 4 -часов работен ден, с продължителност на работния процес - 5 дни в седмицата, при основна заплата в размер на 325лева и допълнително възнаграждение за продължителна работа в размер на 0,6%. Трудовият договор бил сключен на основание чл.67, ал.1, т.1 във връзка с чл.70, ал.1 от КТ. Според ищецът работодателят не е изпълнил предвиденото в чл.262 от КТ свое задължение да начисли и заплати в установените от закона срокове част от договореното трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г. Ищецът претендира за заплащане на труд положен по определен график за работа - нощни смени по 12часа: от 19.00 ч. до 7.00 ч. сутринта на следващия ден, а веднъж в седмицата 24 часови смени- дневна от 7.00ч. до 19.00 часа и нощна от 19.00 ч. до 7.00 ч., като 24 часови смени се отработват и в празнични дни. Твърди, че до този момент не са му изплатени от работодателя суми за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г., представляващи договореното трудово възнаграждение за положения извънреден дневен и нощен труд, обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск, както и претенция за заплащане на стойността на безплатна храна в размер на 2,00лева на ден. Претенцията за полагаща се храна е съгласно чл.285 от КТ, като в Наредба №11/2006г. били определени условията и реда за осигуряване на безплатна храна. Според Наредбата, на работниците, които работят на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работно време се осигурява от работодателя безплатна храна, като стойността и не може да бъде по-малко от 2.00лева на ден. Ищецът имал отработени общо 125смени за процесния период, като претенцията е в размер на 250 лева.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба, с който исковите претенции се оспорват по основание и размер. Не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните, както и прекратяването му със Заповед № 391/12.07.2021г. Твърди, че ищецът не е полагал извънреден труд . Същият е работил два поредни дни от 18ч. до 06ч. сутрин, като на всеки трети ден от 06ч. до 18ч. и на четвъртия ден е почивал. При сключване на трудовия договор ответното дружество все още работело по договор от 25.06.2020г. с възложителя „Логикорп“ ЕООД, при който се е охранявал обекта и през деня, но считано от 01.01.2021г. бил сключен Анекс към основния договор, при който дневната охрана от 06ч. до 18ч. отпаднала. Твърди се, че са отпаднали и смените през събота, неделя и официални празници, а възнаграждението е останало в същия размер. Оспорват се представените към исковата молба предварителни графици, за които се твърди, че са съставени в началото на годината, за да бъдат представени в Полицията, като труд не е полаган по тях. Оспорва се и претенцията за заплащане на храна, като се твърди че между страните по трудовото правоотношение не било договорено осигуряване или заплащане на храна. По отношение на претенцията за заплащане на обезщетение за неизползван отпуск -ответникът заявява, че ищецът е подал писмена молба и му е разрешен платен отпуск от 11 дни, считано от 16.06.2021г. и молбата му за отпуск и заповедта за разрешаването ѝ са в личното трудово досие, което е представено по делото.

По възражението за прихващане ответникът навежда следните фактически твърдения: При постъпване на работа на ищеца са осигурени: 2 броя ризи на обща стойност 94,90лв; 2 броя панталони на обща стойност 113,20 лв; 1 брой яке на стойност 59,90лв и 1 чифт обувки на стойност 89,00 лв. Срокът, за който дрехите са предоставени е две години, определен с вътрешна наредба за работното униформено облекло, като ако договорът бъде прекратен преди изтичане на този срок - работникът дължи възстановяване на част от стойността им, съответстваща на неотработения срок. Тъй като трудовият договор на ищеца е прекратен преди изтичане на двугодишния срок, ответникът следва да възстанови остатъчната стойност на предоставеното работно облекло, както следва: На двете ризи - 69,22 лв; на двата панталона - 82,56лв; на якето - 43,72 лв. и на обувките - 64,90 лв. - на общата стойност от 260,40 лв.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, на основание чл. 146, ал.1, т.3 и т.4 ГПК, че страните са били обвързано от валидно трудово правоотношение, по силата на ТД №418/22.12.2020г., като ищецът е заемал при ответника длъжността „охранител" с основно трудово възнаграждение в размер на 325лв. и допълнително от 0.6%, както и че същото е прекратено със Заповед №391/12.07.2021г.на осн. чл.325 ал.1т.1 КТ.

По делото (л.11) е представена Заповед № 391/12.07.2021г., от която е видно, че трудов договор № 418/22.12.2020г. е прекратен на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ.

Ищецът е представил графици на лицата от „А.Г.1“ ЕООД, охраняващи обект Морски и Пристанищен център „Логикорп“ – гр. Девня, които графици са за м. Януари 2021 г.(л.7), м.Март 2021 г.(л.12) м. Април 2021г.(л.13). Впоследствие, ищецът е представил по делото и график на лицата от „А.Г.1“ ЕООД, охраняващи обект „Ремонт и изграждане на язовирна стена“ – с. Караманите, който график е за м. Юли 2021 г.(л.129).

На л.27 от делото е представен договор за осъществяване на физическа охрана сключен на 25.06.2020г. между „Логикорп“ ЕООД и ответника „А.Г.1“ ЕООД. От същия е видно, че „А.Г.1“ ЕООД е поело договорно задължение да извършва чрез свои служители дневна и нощна физическа охрана на обект Морски и Пристанищен център „Логикорп“ в гр. Девня. Към договора от 25.06.2020г. е сключен Анекс, влязъл в сила на 01.01.2021г., според който задължението на „А.Г.1“ ЕООД за извършване на дневна охрана е отпаднало.

От ответника са представени (л.31 – л.37) предварителни графици, за които се твърди, че са съставени в началото на годината, с цел представяне в Полицията, като труд реално не е полаган по тях.

На л.60 е представен приемо-предавателен протокол, от който е видно, че работодателят е предал на ищеца следните вещи – 2бр. ризи, 2бр. панталони, 1 бр. яке и 1 бр. обувки.

На л.64 и л.65 са представени молба от 04.06.202 г. от Р. Г. З., с която моли да му се разреши да ползва платен годишен отпуск в размер на 11дни считано от 16.06.2021г., както и Заповед № 098/04.06.2021г., с която на Р. Г. З. е разрешено ползването на заявления отпуск в размер на 11дни.

От ответника е представена Вътрешна наредба за безплатно работно и/или униформено облекло от 10.07.2013г. (л.89). От същата е видно, че работодателят следва осигурява на работниците и служителите подходящо работно облекло и обувки; че срокът за износване на облеклото и обувките се определя на две години, считано от датата на получаване и че при прекратяване на трудовия договор, работникът дължи изплащане на остатъчната стойност на облеклото и обувките до изтичане на срока на износване.

По делото са ангажирани гласни доказателствени средства. Допуснатият на ищеца свидетел Димитър Андреев Димитров излага, че познава ищеца, тъй като са работили заедно, като охрана при ответното дружество, на обект в гр. Девня, кв. Повеляново – Митническа зона. Свидетелят сочи, че с ищеца са работили на смени, като делничните дни

са работили от 19.00часа до 07.00часа сутринта, а събота и неделя, както и в празниците от 07.00часа до 07.00часа сутринта на следващия ден. Заявява, че е имало график на обекта за работните смени, но последните месеци ответното дружество е спряло да прави графици. Свидетелят отрича работодателят да е осигурявал на работниците панталони, обувки, шапка, като на работниците са дадени единствено два броя якета. Сочи, че ищецът не е излизал в отпуск, тъй като е нямало възможност за това.

Допуснатият на ответника свидетел Мирян Янков Х. излага, че е служител на „А.Г.1“ ЕООД на длъжност „охранител“ от шест години. Твърди, че в началото на всеки месец ответното дружество съставяло график, но той не се спазвал, а работниците получавали телефонно обаждане относно това къде трябва да са на работа. Излага, че през лятото на 2021г. смените са били по 24часа, а впоследствие, от 01.01.2022г., дневните смени отпаднали и останали само нощни. Свидетелят заявява, че имат работно облекло, състоящо се от обувки, панталон, якета, фланелки, ризи, което е осигурено от работодателя. Излага, че на работниците се полагала храна, поради което работодателят изплащал по 2лева на ден към заплатата на това основание, като заплатите на работниците, ведно с парите за храна, се получавали лично от същите срещу подпис.

По делото е изготвена ССЧЕ от вещото лице Р. Х. С.. На първите два поставени въпроса от експертизата, а именно - по какъв начин е отчитан от работодателя полагания от ищеца труд, водил ли е работодателят книга за извънредния труд, редовно ли са извършвани вписванията в нея по дни и часове и в частност за ищеца, отразено ли е в специалната книга положен от служителя извънреден труд за исковия период 01.01.2021г. – 12.07.2021г. и колко са реално отработените часове от ищеца по смени (дневна, нощна) при въведеното от работодателя сумирано изчисляване на работното време според таблиците за отчитане явяването и неявяването на работа (форма 76) и фишовете на изплатено месечно трудово възнаграждение, налице ли са наднормочасове през процесния период съобразно въведеното от работодателя сумирано отчитане на работното време и ако да, за кои отчетни периоди и колко, какво е дължимото възнаграждение за положен извънреден труд за тях и изплатено ли е то от работодателя, съответно какъв е дължимия остатък, вещото лице не е представило заключение, доколкото с молба от вх. № 32840/03.05.2023г. процесуалният представител на ищеца е посочил, че след кореспонденция с процесуалния представител и счетоводството на ответното дружество е установил, че не са представени графици кога ищеца е бил на работа, не е водена книга за извънреден труд, не са изготвени присъствени форми и няма данни за представяна безплатна храна и напитки.

По третия въпрос от експертизата – вещото лице е посочило, че brutният размер на дължимото възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца за периода от 01.01.2021г. – 12.07.2021г., е в размер на 7719,08лева, като нетният размер е 5989,88лева. Вещото лице е посочило, че за периода м.Януари 2021г. до м. Юли 2021 г. ищецът е отработил 1609 часа, при норматив от 472часа, като така извънредните часове работа са в размер на 1137. На вещото лице е възложено да отговори и на поставен въпрос, съобразно твърденията на ответника, но поради непредставяне на релевантните документи от ответното дружество-

работодател, такъв отговор не е даден от експерта.

По четвъртия въпрос от експертизата – доколкото ответното дружество отрича на ищеца да са предоставяни безплатна храна и напитки, заключението по въпроса е дадено, съобразно твърденията на св. Х., а именно, че на работниците са заплащани по 2 лева на ден за храна. Така, дължимата сума за храна, съобразно данните при ответника, е в размер на 236лева, а съобразно данните по искова молба са дължими 246лева.

По петия въпрос от експертизата – въз основа на твърденията на ищеца, дължимите обезщетения за забава върху сумите за извънреден труд са в размер на 425,65лева, а дължимите обезщетения за забава върху сумите за безплатна храна и напитки са в размер на 13,69лева.

По шестия въпрос от експертизата – според експертът стойността на предадените на ищеца 2 бр. ризи, 1 чифт обувки, 1 бр. яке и 2бр. панталони е 357лева, като е изчислен процент на износване в размер на 27.67%. По този начин изхажяването приложено към 357лева според вещото лице е в размер на 98,78 лева, като неизхабената част е в размер на 258,22 лева.

По седмия въпрос – доколкото, по счетоводни данни от работодателя, на Р. З. е начислено и изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер на 162,50 лева за 11 дни, като дължимата сума и броя дни са правилно изчислени при ответника, то „А.Г.1“ ЕООД няма дължими суми на Р. З. за неползван платен годишен отпуск. Вещото лице сочи, че ако се ползват данните на ищеца, то дължимото обезщетение по чл. 224 от КТ е в размер на 811,80 лева, като от тази сума следва да се приспадне начисленото от ищеца обезщетение в размер на 162,50лева, като неначисления остатък е 649,30лева.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства се установява, че между страните е съществува валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността заемал длъжността „охранител“ в ответното дружество за периода от 22.12.2020г. до 12.07.2021г.

По предявения иск с правно основание чл.262 КТ:

Положеният извънреден труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по-малко от 50 на сто за работа през работните дни, 75 на сто за работа през почивните дни и 100 на сто за работа през дните на официалните празници.

Съобразно чл. 9г от Наредба, приета с ПМС № 72 от 30.12.1986г., за работното време, почивките и отпуските - отработените часове от работника или служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, се отчитат за извънреден труд.

Работодателят оспорва, че ищецът е полагал извънреден труд. От представения по делото трудов договор на ищеца се установява, че същият е работил на 4 часов работен ден,

като вещото лице е изчислило, въз основа на твърденията в исковата молба, че за периода м. Януари 2021г. до м. Юли 2021г. ищецът е работил 1137 извънредни часове.

Видно от заключението на вещото лице, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, работодателят не е водил книга за извънредния труд, а с отговора на исковата молба ответникът е представил предварителни графици, като твърди, че по тях не е полаган труд, а са съставени само с цел да бъдат представени в Полицията. Съдът намира, че в настоящия случай работодателят не е изпълнил задължението, обективизирано в чл.18 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, съгласно който в специалната книга за отчитане на извънредния труд се посочват: трите имена на работника и служителя, номерът на заповедта за полагане на извънреден труд, денят и часът на започване и завършване на работата и размерът на трудовото възнаграждение, изплатено на работника и служителя за положения от него извънреден труд, както и денят, определен за почивка по реда на чл. 15, ал. 2.

Доколкото до приключване на производството по делото тази книга не е представена, съдът на основание чл.161 ГПК приема, че ищецът е положил труд в посочените в исковата молба периоди и часове и съобразно заключението на вещото лице по неговите твърдения. За пълнота на изложението следва да се посочи, че работодателят не може да черпи права от неправомерното си поведение, а именно непредставянето на графици кога ищецът е бил на работа, липсата на книга за извънреден труд и неизготвянето на присъствени форми. Съобразно заключението на вещото лице ищецът е положил извънреден труд след преизчисляване на нощните часове в дневни в размер на 1137часа, за което му се дължи възнаграждение в нетен размер от 5989,88 лева, поради и което претенцията следва да се уважи частично до този доказан размер.

Доколкото в експертизата вещото лице е пресметнало дължимото обезщетение за забава върху brutната сумата за извънреден труд в размер на 7719,08 лева, а на ищецът следва да бъде присъдена нетната сума в размер 5989,88лева, то и дължимото обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД следва да се преизчисли върху сумата от 5989,88лева. Така, съдът посредством „Апис Финанси“ изчисли, че за претендирания период дължимото обезщетение за забава се равнява на 321,13лева, като над тази сума искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание по чл. 285, ал. 1 КТ, във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 1 и 2 от Наредба № 11 от 21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея за заплащане на стойността на непредоставената на ищеца безплатна храна:

Съобразно чл. 285, ал. 1 КТ на работниците и служителите, които работят в предприятия със специфичен характер и организация на труда, работодателят осигурява безплатна храна и /или добавки към храната, а условията и редът, при които те се осигуряват са определени в Наредба № 11 от 21 декември 2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея.

В чл. 4, ал. 2, вр. чл. 2, ал. 2 от Наредбата е посочено, че право да получат безплатна храна и /или добавки към нея имат работниците работещи на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време за дните, през които са полагали труд /чл. 4, ал. 1 от Наредба 11/21.12.2005 г./.

Разпоредба на чл.4, ал.1 от Наредбата урежда право на безплатна храна и/или добавки към нея по тази наредба имат работниците и служителите, работещи при условията на чл. 2 от същата наредба, независимо дали поради специфичен характер на труда или специфична организация на труда, както е в настоящия случай.

Съдът, като съобрази, че служителят е работил на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време, обстоятелство, което не се оспорва от ответника, както и че работодателят не твърди и не е ангажирал доказателства да е изпълнил това си задължение, намира, че ищецът има право да получи съобразно чл. 5, ал. 1 от Наредба № 11 от 21 декември 2005 г. стойността на безплатната храна, която не може да бъде по-малко от два лева на ден. Съдът не кредитира показанията на св. Мирян Х., в частта, в която излага, че на работниците се изплащали по 2 лева на ден към заплатата за храна, доколкото това твърдение противоречи на твърденията на ответното дружество в отговора на исковата молба, с която е заявено, че на ищеца не му се е полагала храна и никога не е договаряно осигуряване или изплащане на такава. На следващо място, показанията на св. Мирян Х. противоречат и на даденото експертно заключение, в което е посочено, че процесуалният представител на ответника отрича на ищеца да са предоставени безплатна храна и напитки.

Както беше отбелязано, по делото не са представени графици кога ищецът е бил на работа, не са изготвени присъствени форми и няма данни за представяна безплатна храна и напитки. В заключението на вещото лице е посочено, че от счетоводството на ответника не са представени документи за предоставяна храна и напитки на ищцовата страна. Поради това, настоящият състав на съда намира, че ответното дружество е създадо пречки за установяване на дължимите суми за безплатна храна и напитки през процесния период, поради което следва да се приложи санкцията по чл.161 ГПК и твърденията на ищеца да бъдат приети за доказани по отношение на исковата претенция с правно основание чл. 285, ал. 1 КТ. Съгласно заключението на вещото лице, ищецът през процесния период е положил труд общо 123 смени, като за всяка от тях му е дължимо заплащане на сума в размер не по-малко от два лева за безплатна храна, поради което и исковата претенция се явява изцяло основателна за заявения размер от 246лева. Поради основателността на иска по чл. 285, ал. 1 КТ, основателно се явява и искането за присъждане на обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД в размер на 13,69 лева, съобразно заключението на вещото лице.

По предявения иск с правно основание чл.224, ал.1 КТ:

Съгласно чл.224, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, работникът или служителя има право на парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Целта на обезщетението е да се компенсира работещия за това, че реално не е ползвал полагащия му се отпуск.

Обезщетението се дължи при прекратяване на трудовия договор, като без значение е основанието, на което прекратяването е извършено.

Основният спор между страните е относно това дали ищецът е ползвал платен годишен отпуск през процесния период. Съдът не кредитира показанията на св. Димитър Димитров, в частта, в която същият заявява, че ищецът не е ползвал платен годишен отпуск, доколкото това твърдение противоречи на представените на л.64 и л.65 от делото писмени доказателства, а именно молба от 04.06.2021г. лично от Р. Г. З., с която моли да му се разреши да ползва платен годишен отпуск в размер на 11 дни, считано от 16.06.2021 г., както и Заповед № 098/04.06.2021 г., с която на Р. Г. З. е разрешено ползването на заявения отпуск в размер на 11 дни. Съгласно заключението на вещото лице, за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г. на ищеца се полагат 11 работни дни платен годишен отпуск, който следва да е ползван през м. юни 2021г., като на ищеца е платено обезщетение по чл. 224 от КТ за 11 дни в размер на 162,50 лева, като срещу сумата е положен подпис за ищеца. Въпреки това, отработеното от ищеца време е повече от нормативното, като вещото лице е изчислило, че обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е в размер на 811,80 лева, като от тази сума по ведомост са платени на ищеца 162,50 лева, а разликата е в размер на 649,30 лева. Доколкото ищецът е предявил иск за сумата от 163лв. представляваща обезщетение по чл.224 КТ за неползван платен годишен отпуск, то тази претенция следва да бъде уважена изцяло.

С оглед частичното уважаване на исковите претенции, съдът дължи произнасяне по направеното в евентуалност възражение за прихващане.

Негов предмет са претенции квалифицирани по естеството си по чл. 296, ал.1 от КТ и чл. 52, ал.1, т.5 от ЗЧОД.

Съгласно чл. 296, ал.1 от КТ работодателят осигурява на работниците и служителите безплатно работно и униформено облекло при условия и по ред, установени от Министерския съвет или в колективния трудов договор. Според чл. 52, ал.1, т.5 от ЗЧОД при организиране на охранителната дейност лицето по чл. 51, ал. 1 предоставя срещу подпис служебна идентификационна карта, отличителен знак и униформено облекло на охранителния състав. По делото е представена Вътрешна наредба за безплатно работно и/или униформено облекло от 10.07.2013г., от която е видно, че срокът за износване на облеклото и обувките се определя на две години, считано от датата на получаване и че при прекратяване на трудовия договор, работникът дължи изплащане на остатъчната стойност на облеклото и обувките до изтичане на срока на износване. От ответника е представен и приемо - предавателен протокол, от който е видно, че работодателят е предал на ищеца следните вещи – 2 бр. ризи, 2бр. панталони, 1 бр. яке и 1 бр. обувки, като посоченият документ е подписан от ищеца. Изложеното води до извода, че на ищеца са били предоставени 2 бр. ризи, 2бр. панталони, 1 бр. яке и 1 бр. обувки от работодателя. Съобразно заключението на назначената по делото ССЧЕ, се установи, че изчисленията за износване е в размер на 27.67%, доколкото работното облекло следва да се носи 2 години, а всъщност е

използвано от ищеца за периода от 22.12.2020г. до 12.07.2021г. По този начин изхажяването приложено към 357лева е в размер на 98,78 лева, като неизхажяната част е в размер на 258,22 лева. Поради това направеното възражение за прихващане е основателно за посочената сума от 258,22лева.

Приемайки, че направеното възражение за прихващане за насрещното вземане на ответното дружество спрямо ищеца е основателно, то съдът намира, че е налице основание за извършване на съдебна компенсация между вземането на ищеца и вземането на ответника до размера на по - малкото от тях. Доколкото ответникът има няколко задължения към ищеца и не е заявил кое от задълженията към ищеца погасява, съдът приема, че прихващането следва да се извърши с най-обременителното за него задължение, по арг. на чл.76, ал.1, изр.2 ЗЗД, а именно за сумата в размер 5989,88лева.

С оглед изхода от спора в полза на страните следва да се присъдят разноски – в полза на ищеца съответно на уважената част от исковете спрямо предявените размери, а в полза на ответника съответно на отхвърлената част от исковете и частта, от тях, по която производството по делото е прекратено поради оттегляне на исковете от ищеца. Сторените от ищеца разноски са в размер на 1500лева (л.155), като в негова полза следва да се присъдят разноски в размер на 1133,18лева, които да се възложат в тежест на ответника. Ответното дружество е направило разноски в размер на 803лева (л.82), като съобразно изхода на спора следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 196,37 лева, които да се възложат в тежест на ищеца.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на ВРС сумата от 439,60лева, представляваща дължимата държавна такса за производството.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А **да заплати** на Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 следните суми: **5731,66лева**, представляваща дължимо възнаграждение в нетен размер за положен от ищеца извънреден труд за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г., на основание чл.262 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 09.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и **321,13лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.01.2021г. до 12.07.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за разликата над 5731,66лева до 7719,08лева, като в частта за разликата над 5731,66лева до 5989,88лева, искът е неоснователен, **като погасен чрез прихващане** с насрещното вземане на „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК срещу на Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 **за сумата от 258,22лева**, представляваща предоставена сума за работно облекло, на осн. чл. 296, ал.1 от КТ и чл. 52, ал.1, т.5 от ЗЧОД, а иска по чл.86 ЗЗД - за разликата над 321,12лева до 425,65 лева.

ОСЪЖДА „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А **да заплати** на Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 сумата от **246лева**, представляваща стойност на полагаща се храна, за отработени общо 125смени, на основание чл.285 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на

предявяване на иска - 09.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **13,69лева**, обезщетение за забава върху главницата за периода 01.01.2021г. - 12.07.2021г., на основание чл.86 ЗЗД.

ОСЪЖДА „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А **да заплати** на Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 сумата от **163лева**, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А **да заплати** на Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 сумата от **1133,18лева**, представляваща реализираните разноски от ищеца съразмерно уважените искови претенции, на основание чл.78,ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА Р. Г. З., ЕГН *****, с адрес гр. В. ул. „В.З.“ № 10 **да заплати на** „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А сумата от **196,37лева**, представляваща реализираните разноски от ответника, на основание чл.78,ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.В. ул. „А.Г.“ № 23А **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненския районен съд сумата от **439,60лева**, представляваща дължима държавна такса, на основание чл.78,ал.6 ГПК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението, в частта му, с която „А.Г.1“ ЕООД, ЕИК е осъдено да заплати на ищеца Р. Г. З., ЕГН ***** сумата от **5989,88лева**, представляваща дължимо възнаграждение в нетен размер за положен от ищеца извънреден труд за периода за периода от 01.01.2021г. до 12.07.2021г., на основание чл.262 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 09.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ВОС.

Съдия при Районен съд – Варна: _____